

Opinió

El català, llengua política

Segons un estudi realitzat pel Baròmetre de la Comunicació i la Cultura publicat pel Grup Enderrock i l'Associació Professional de Representants, Promotors i Màners de Catalunya, només un 7,8% de la població del Principat escolta habitualment música en català. I si mesurem el conjunt dels Països Catalans, el percentatge baixa al 4,8%. Són xifres alarmants, certament, però del tot comprensibles, atesa la letargia que caracteritza els nostres governants en tot allò relacionat amb la llengua catalana. De fet, l'estat de prostració nacional en què ens trobem és tan dramàtic que gairebé sembla un miracle que encara quedin consumidors mínimament catalanocèntrics. Com hi pot haver demanda d'allò que es desconeix? En quantes emissores de ràdio, bars, discoteques o espais oberts del nostre país es pot escoltar música en català? És un peix que es mossega la cua, perquè les novetats musicals no disposen d'altaveus que les difonguin i sense altaveus ningú no s'assabenta de la seva existència. Això, és clar, perjudica els músics en particular i la cultura catalana en general i ens converteix en un mercat colonitzat. Som com els infants. Els infants també constitueixen un mercat, però són els adults els qui controlen ideològicament el seu consum.

No fa gaire, a través del diari El Punt, dues persones denunciaven l'absència absoluta de música en català en els diferents espais de les veles d'estiu del parc de la Devesa de Girona. Demanar-la, per tant, esdevenia, a més d'una raresa, una presa de posició política en el sentit que només un catalanista demanaria música en català. Per això, amb tota la raó i tota la impotència del món, els signants de la carta llançaven aquesta reflexió: «Per què posar música en català és una opció política i posar-la en espanyol és cosmopolitisme?» És una bona pregunta. Doncs aquest és l'atzucac en què ens trobem, el de la subversió de la normalitat. És a dir, que allò que jutgem com a normal quan anem a França o a Israel, posem per cas -que hi predomini la música en la llengua del país-, ens sembla carrincló o extremista quan es tracta dels Països Catalans. Ens sentim universals escoltant música francesa quan som a París, però ens sentim provincians escoltant-la en català quan som a Barcelona. D'això se'n diu acomplexament induït. Ens han fet creure que la catalanitat és política i que l'espanyolitat és neutralitat. Aquest pensament té la mateixa arrel que aquell que converteix en nacionalistes les persones catalanocèntriques i en normals les hispanocèntriques. Per això trobem natural que la població dels Països Catalans que escolta música en català no arribi al 5% o que l'oferta de pel·lícules doblades al català o la de publicacions de quiosc en la nostra llengua no arribi al 10%. D'aquí a poc també trobarem natural que aquestes xifres es redueixin a la meitat i després a la meitat de la meitat. I és una llàstima, perquè el nostre problema no és pas de feblesa sinó d'incertesa. Podríem ser immensament forts si volguéssim, però quan algú ha

perdut la confiança en ell mateix no hi ha res que el mortifiqui més que la consciència de la seva pròpia fortalesa.

http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=2946774